

ansee dens sande Billede hos Fruen Henriette, naar det alt efterhaanden viiser sig ham i sin fulde Glans. Her seer du mit Anlæg, lykkes det mig, saa kan jeg med Sandhed sige, at jeg har intet meere at ønske mig end Vedvarende i mine Venners Lykkelighed, og at du er een af de første i Tallet behøver du ingen Forsikkring om fra

Din

oprigtige Ven

Valsan.

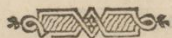
Tiortende Brev.

Melicourt til Tourville.

Frygten for, at den gamle Slange Baronessen maatte spille mig et endnu slemmere Puds end det, hun allerede havde gjort Anlæg paa, bevægede mig til at forlade Byen og begibe mig Herud, og hvor nødvendigt min Komme var her, kan du slutte deraf, at alt hvad Grevinden veed om Dorsans Sag bestaaer i det første løse Rygte om, at Finands-Kammeret havde forlangt Dorsans Erklæring over nogle Postier i Regnskabet, som dette Redeligheds Mønster, denne ægte og uegenlystige Patriot kun behøvede at aabne Munden for at oplyse, og i Følge deraf anseer hun venteligen den Sag for at være længe siden afgjort. At denne Wildfarelse ikke kan være meget længe meere, begriber du dog vel, men der maa søges Lejlighed til at betage hende den; thi hvorledes kan den indtage, omme

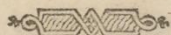

og henrykkede Elsker andet end skaane sin Tilbededes fine Fø-
 lselse og stærke Menneſke-Kierlighed; og til en Prøve hvor vidt
 den ſtrækker ſig maae jeg fortælle dig noget ſom tildrog ſig i
 Morges. Jeg gik temmelig tiilig hen at gjøre hende min Op-
 vartning for jo før jo heller at give hende et Bink med af-
 brudte Ord om den anførte vigtige Poſt; thi en fuldſtændig
 Beretning kan min Deeltagelse i andres Ulykke aldrig tillade
 mig at gjøre, med mindre at det fordres af mig, ſom et Be-
 viis paa min Hengivenhed. Jeg fandt hende i en Samtale
 med Froken Henriette over en Høeg, ſom havde ſlaget en
 Due uden for hendes Vinduer, hvorved alle Grevindens Fø-
 lelſer vare komne i Bevægelse. Materien gav Grevinden
 Lejlighed til at anbringe alt for mange ſkionne Tanker til at
 jeg ikke med Henrykkelse ſkulde taget Deel i den, og det for-
 ſtaaer ſig ſelv, at jeg fandt Grevinden havde fuldkommen Ret
 deri, at hun aldrig kunde ſee en Høeg uden Uſſkye og uden at
 hendes Hierte ſmeltede af Barmodighed overalt det Onde den
 tilføjede Uſkyldige. Henriette derimod paafod, at naaget hun
 vilde gjort ſig en virkelig Fornøjelse af at frelſe Duen, ſaa
 fortiente Høegen dog ikke meere Had end en Jæger; ſiden den
 ikke havde øvet andet Ondt end at ſøge ſin Underholdning efter
 den Drift, ſom en viis Skaber havde lagt i dens Natur. Jeg
 gav hende med et ſpodſk Smil at forſtaa, at det var meget
 uſædvanligt at finde en Talsmand for Rovdyr i en ung og
 deylig Froken. Det gaaer ganſke naturligt til, min Herre,
 ſagde hun med et drøbende Øyekaſt; thi jeg har ſaa albeles
 ndtommet min Uſſkye paa de giftige Rovdyr, der ved Rænker
 og Underfundighed ſøge at ſkade deres Medſkabninger, og det
 ene

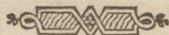

ene og allene for at møtte deres sorte Siel med den Welløst de nyder i Dydens og Rettsindighedens Forfølgelse, at jeg har slet ingen tilovers for de andre. Jeg føelte Stiffet ganske nøye, men førend jeg kunde komme til at svare kom Clara ind for at berette Grevinden, at den gamle Lucas, som i saa mange Aar havde arbejdet i Haugen, var kommen til Skade og videre kom hun ikke; thi da Kierligheden alletider begynder fra sig selv, saa maae jeg slutte mig til at den føelsomme Grevinde ved det Ord Skade, tænkte meere paa hendes Porcelains Vaser eller prægtige Statuer, end paa den gamle Lucas, siden hun med megen Jorighed bekræftede, at Gartneren skulde betale den, fordi hun tit nok havde sagt ham, at den gamle Mand's svage Syn og Kræfter gjorde ham usikkert til Arbejde. Men hvori bestaaer Skaden? er der meget betydelig? spurgte hun. Clara forsikkrede hende, at den gamle Stakkel slet ingen Skade havde gjort, men var falden ned af en Stige og brækket sit høyre Been. Saa haard som du end roeser dig af at være, saa havde du dog maattet bleven rørt ved det Syn, der viiste sig mit Dye, da Grevinden hørte denne græffelige Tidende: Et par Arme, hvis Skionheder en Phibias ikke kunde efterligne, sank afmægtig ned; et par Dyne, hvis Straaler overgaaer Solens, tabte al deres Glænde, og en Mund, som synes at være staaalen fra en af Gratierne, mistede sit tillokkende Smil, og udstødte i den bevægeligste Tone: hans Been! Min Gud, det gyser i mig! Det uhykkelige Mennecke! Lad ham blive lagt paa en Dyne og uførtovet haaren Hiem, at han strax kan bekomme Hielp. Feltskieren er her just paa Gaarden, svarede Clara,

og han siger at Venet er brækket saa slemt, at han anseer det for meget farligt at bringe ham bort; jeg vilde derfor spørge, om Deres Naade ikke vilde tillade, at han blev lagt ind i et af de Kammere, hvori Kudskene ligger naar vi har mange Fremmede? Belav dig nu paa en Prøve af Tølsomhed, som overgaaer alt hvad der hidindtil er tænkt og talt i denne Materie; thi uden at overlegge det i mindste Naade, svarede hun saa hurtig, som den stærke Bevægelse hun var kommen i kunde tillade: Nej; det kan umuelig lade sig giøre. Tænker I da, at mit Herte er soleslost? Jeg er næsten færdig at falde i Afmagt allene ved at høre Beretningen om det arme Menneskes Ulykke, hvorledes vilde det da ikke gaae mig ved at høre hans Skrig og Jammerfang, naar Venet blev forbundet; jeg tog sikkert min Dod paa Stødet, og de, som kan falde paa at foreslaae mig sligt, maae slet ikke vide hvad Tølsomhed er. Jeg tog mig den Frihed, at give Clara en liden Trettesættelse, at hun, som var saa lykkelig at være saa nær om Grevinden, og saae dagligen saa mange Prøver paa hendes heftige Menneske-Kierlighed, kunde ængste hende med slig en Beretning og Begiering; men desuagtet forstikkrede Henriette sin Tante, at det var umueligt at høre ham op paa Gaarden, naar han blev lagt i et af Udhængene. Deri har du fuldkommen Ret, min kiere Henriette! svarede denne Menneske-Ven; saa snart min Tadbildnings Kraft ikke ideligen svævede om og hos de Ulykkelige. Men det var mere end nok for mig at vide, at han var paa Gaarden, til at høre og see ham, hvor jeg gif og stod; ja, maaskee naar han sov ganske roelig, saa sprang jeg af Sengen i Forstrækkelse over hans indbildte Jammerstrig

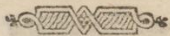

merstrig. Det er derfor umueligt for mig at beholde ham; thi den hæftige Bevægelse, som hans Blivende vilde holde mig i baade Nat og Dag maatte useyrlbar volde mig selv en haard Sygdom. Lad ham derfor strax blive indpakket paa det allerbeste, og med største Vaersomhed baaren hjem. Ved ilige maade Feltstieren fra mig at bære al muelig Omsorg for den arme Mand, og forvis ham om, at han derved vil forpligte mig paa det aller stærkeste. Dit tykke Hoved vil maaskee falde paa den Tanke at koste om en rigelig Betalning havde gjort Feltstieren meere virksom, men er det Grevindens Skyld, at der findes Mennesker af saa grove Følelser, at de ikke foredrager den Fornøjelse at forpligte den deylige, yndige og sølsomme Drville for alle Verus Guld Miiner, allerhelst da det ikke var hendes Skyld, at Lucas ikke var omkommet af Hunger forend han brak Beenet, og Gartneren burde betale Feltstieren for sin Møye, siden han ikke havde troet Grevindens wiise Advarseler. Saa snart Clara havde forføyet sig bort med sin bekomne Beskeed, søgte jeg ved de sødeste Ord at stille den Bevægelse hendes ædle Siel var bragt i, og trøstede hende med, at det maaskee ikke var saa farligt. Al! svarede hun mig, med en daancfærdig Stemme, jeg forbinder det vist ikke saa hastig, saa overmaade rørt er jeg bleven. Du kan let foreskille dig hvorledes en troe Tilbeder maatte blive til Møde ved hendes Tilstand; uforlignelige Siel! raabte jeg; fik i Hast mit Etui op af Lommen, bad hende at tage Guld Pulver, eller at gaae i Luften, og til bød hende min Arm at føre hende ud i Haugen. I Haugen, min Herre! raabte hun, med den kiendeligste Rædsel, meener De, at jeg i de første otte Dage

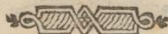

Kan sette min Fod i den, uden at dette arme Menneſkes Ulykke vil ſværve mig for Dyuene? Jeg kyſſede hendes Haand knæ- lende for at erholde Forladelse for dette ubefindige Forſlag; og hvem, lagde jeg til, kan vel vedligeholde heele Tænkekræften, naar man ſeer Dem bekymret? Sog alſaa af blot Medynk over den, der bær den aller ſtorſte og fuldkomneſte Agt for Deres fortræfflige Egenſkaber, at forjage diſſe mørke Skyer, og for at drage Geiſten fra alle ſorgelige Foreſtillinger, ſaa fortæl mig i hvad Sælſkab De var, da jeg ved min Ankomſt her blev ſat i den hæſtigſte Længſel efter at ſee Dem komme hjem. Ovidius, der har herriiget Verden ved ſine ſindrige Forvandlinger, kunde ikke være i Stand til at beſkrive Grevindens af Drvilles; thi i alle hans blev der meere Overeenſtemme med deres forſte Væſen, end der var at finde i hendes, da hun med den gladeſte Stemme og de meeſt ſpillende Dyu ſvarede mig: I hvad Sælſkab, min Herre! I et ſaa latterligt og urime- ligt Sælſkab, at de ſkal have Møye med at giøre ſig et Begreb om det, og ſom beſtod af Folk, der ſikkert aldrig havde ſeet en Kiøbſted end ſige Hovedſtaden. Foreſtil ſig nogle toſſede Dyr, med tomme Hierner, bagvendte Lader og tillige ſaa fulde af Complimenter og Rang-Forordningens Jagttagelſe, at jeg hvert Dyeſlik ventede at ſee vores Herr Bert at tage en Bedemandſ-Liſte op af Lommen og ſulle ſine Giæſter i rad efter, og til min Fortrød var der ikke et eneste Menneſke, ſom jeg kunde meddele mine Anmerkninger over diſſe Originaler, ja det ſom værre var, ſaa vilde man ikke tillade mig at være en blot Tilſkuer, men næſten giøre mig til Hovedperſonen i Comedien, hvorved Lyſten til at lee over den forgik mig.

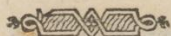
Ey!

En! en, svarede jeg, siden Forsamlingen var hos en Vorig-
heds Person, saa har De sikkert bildt den ind at være paa
Tinge, og een har maaskee vildet indføre den gamle gothi-
ske Skik, og fæste dem der til Brud. Ney galt var det,
sagde hun, men Himlen skee Tak! saa galt var det dog
ikke; hele Sagen bestod deri, at vores Herr Bert er en
stor Elsker af Familie-Giestebuder, og af den Aarsag hav-
de han skrabt en stor Deel Menneſker sammen, som gjør
mig den Ære at regne sig i Slægt og Svogerſkab med
mig, uden at jeg veed mindſte Grund dertil, men bilder
mig ind, at de beste Fædre og Modre, Søstere og Mo-
ſtere, som de ſiger at have baaret Navne af Orville, For-
feldt og Fairval, maae være kommen til dem ved at have
været Indſiddere paa diſſes Godſer, eller og baaret deres
Liberier. Dom altsaa ſelv hvorledes jeg var til Mode ved
at høre mig Ørene ſkrige fulde af Niece, Cousine, Tante,
grand Tante, ja Himlen veed, om ikke nogen i deres Hen-
rykkelse gif ſaa vidt, at de kaldte mig grand Mære. Jeg
arme Barn blev ſaa forkløffet, at jeg ikke torde lukke Mun-
den op, men min Søſter og Henriette beſvarede alle diſſe
kierlige Navne med med den ſtorſte Færdighed. Da jeg nu
altsaa var nødt til at tie, ſiden der ingen var, ſom jeg
kunde tale med, ſaa længtes jeg inderlig efter at komme
til Bords i Haab om, at kunde bruge Munden der,
men ogſaa det ſlog feyl. O Himmel! hvilken Aretning!
Bordet var ſaa opfyldt, at jeg var bange det ſkulde gaae
i tu, men ikke mindſte Tillokkelse enten for Øye eller Næſe.
Det nyeste af Aret ſom der var, beſtod i Ting, ſom jeg
for

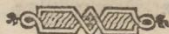

for to Maanedes siden havde været fied af. Det, der burde været Bierterter var Hovedfadene, ingen Indskud, ingen fine Ragouts, ingen skarpe Saucer, ingen andre Frugter end de vores fromme Fortædres havde plantet for hun, drede Nar siden, og jeg er vis paa, at om jeg havde ladet mig forstaae med, at jeg ventede Jis, saa havde hele Selskabet med een Rost forsikret mig, at det ikke fros paa denne Tid af Varet. Kort sagt, for at give dem en ret fuldstændigt Begreb om Gieslebudets Herlighed, saa havde Fruen i Huset bagt Julekager til os, hvoraf Henriette sikkert spiste en halv paa sin Part. For om det var muligt at blive af med hende, saa complimenterede jeg hende paa en bidende Maade over hendes store Selvfornægtelse; men hun lod, som om hun ikke forstod mig og svarede ganske koldfindig: Den Selvfornægtelse var slet ikke saa stor, som de synes at tænke; thi endstiont jeg ikke vil nægte, at Anretningen var gammeldags, saa var Maden dog god og velsmagende, og man saae, at Hjertet gav den. En usmindet Fortroelighed opmuntrede enhver til uskyldig Glæde, sandt er det, at man ingen Skogger-Latter horte, siden der ingen Spotte-Gloser bleve frembragte, men enhver lod de Krævende være i Roe. I øvrigt var Bert og Bertindees Fornøielse over at see deres Giesler spise saa fiendelig, at jeg holdt mig pligtig til at giøre alt mit til at forstaae dem samme. Deri foregik din Naboe dig ogsaa med det herligste Exempel, tog Grevinden hastig Ordet, og Hans hele Person bær vidne om, at han ikke sidder ved et Bord for et Syns Skyld. Lad see, hvad skal jeg ligne hans

hans Ansigt ved? Ey! nu befinder jeg mig, at jeg har en livagtig Afbildning paa det. Kom ned med mig i Haugen, og betragt Ansigtet der er malet paa den store Coelftve, det er ligesom De seer ham selv undtagen, at hans Dyne ere lidet meere tillukte af Fet. Kom, kom, Herr Melicourt! De maae endelig see ham, og følg du med Henriette for at sande mine Ord. Jeg rakte hende derpaa min Haand, og vi tilbragte nogle Timer med Skiemt og Latter i Haugen, uden at det falt Grevinden ind, at der var mødt saa beskiagelig en Hændelse i den saa Dyeblikke forhen. Jeg har været saa omstændelig i denne Beretning, for at du kan tage Deel i Glæden som det er din Ven, at han ingen onde Følger kan have at befrygte sig af Grevindens store Følsomhed, siden Indtrykket forgaaer saa hastig. Imidlertid haaber jeg, at drage en betydelig Fordeel af den arme Skielms Beenbrud: Baronessen og hendes Daatter er mig overmaade i Veyen her, og jeg er bange for, at De vil legge mig alsk for mange Hindringer i Veyen hos min tilbedede Gudinde. Jeg maae altsaa see til at faae sat Splid imellem begge Esstræne, og dersom jeg ingen anden Maade seer dertil, saa maae jeg benytte mig af den Esterretning Clara har givet mig, at Baronessen har faaet Gartneren overtalt til at indromme Lucas et Kammer, og at hun betaler hans Pleje og Feltskieren, som ikke vidste at sætte vedbørlig Priis paa den Lykke, at forbinde Grevinden af Orville. De Folk, som har meget i Munden og lidet i Gierningen, kan aldrig lide dem, der søger at bringe det i Udøvelse, som de selv tale om; det kan altsaa ikke seyle, at jo den sølsomme Grevinde vil snart søge at

stille

ffille sig af med en Søster, som hun langt fra ikke tiltroer flige lumfte Stræger, og derved komme et Skridt nærmere til Snaren, der er lagt for hende af den Sindriige

Melicourt.

P. S. Jeg aabner mit Brev, fra i Gaar igien, for at berette dig, at General Dorfan og hans Fortroelige er ankom- men i dette Dieblif. Jeg var just hos Grevinden, da han blev anmeldt, og sagde ganske forundret: Skulde da hans Sag med Kammeret være bielagt, siden han gjør Besøgelse igien? Grevinden spurgte; om der var bleven noget alvorligt af det, som der var mumlet om, den Tiid hun tog af Byen? Og mit hele Svar bestod i at trække paa Skuldrene med en Mine, hvis Virkning jeg blev tydeligen vaer i den Modtagelse, som han fik.

Femtende Brev.

Valsan til Formin.

Din Beretning om Baronessens Forslag til hendes Svoger sætter mig paa ingen Maade i Forundring i Henseende til hende, men vel til ham, at han ikke har taget derimod. Er det Courville, der har formaaet ham til at afflaae det, som du siger, at Rygtet gaaer, saa er sikkert Melicourt med i Spillet, men hvorledes han har erfaret Baronessens Forsæt, det begriber jeg ikke; thi jeg torde vove at giøre Sed paa, at hun
 ikke